

Det viste sig meget vanskeligt at finde en Løsning, og den bestaaende Lov blev forlænget 1 Maaned; endelig den *31. Juli 1923* udstedtes den *nye Husleje- og Prioritetsrentelov*, der *forlængede den bestaaende Lov indtil 24. Juni 1925*, dog med en Del *Ændringer*, af hvilke de vigtigste er, at Huse og Lejligheder, som ved Lovens Ikrafttræden er ledige eller senere bliver ledige, ikke er undergivet Lovens Bestemmelser, (dette gælder dog ikke, naar et Lejemaal ophæves paa Grund af, at Lejen ikke bliver betalt), og at en Ejer straks faar sin Ejendom fri ved efter Lovens Ikrafttræden at indgaa paa et retsgyldigt Lejemaal paa mindst 2 Aar, saaledes at dette slutter efter den 24. Juni 1926, eller ved at indgaa paa en lignende Forlængelse af et bestaaende Lejemaal.

Af vigtigere Ændringer nævnes endvidere følgende:

- a) *Ejeren kan faa Raadighed over en ham tilhørende Lejlighed, naar han — med rimelig Grund — har Brug for Lejligheden til sig selv, sin Søn eller Datter over 18 Aar, til en hos ham »bona fide« boende Person eller til en hos ham alene ansat Person, eller med hvem der er indgaaet Kontrakt om Heldagsbeskæftigelse, paa Betingelse af, at Lejlighed skaffes; dog kræves det, at der skaffes den tidligere Lejer en efter hans økonomiske Forhold og Families Størrelse passende Lejlighed.*
Denne Bestemmelse er dog senere indskrænket, jfr. nedenfor.
- b) *Den i Loven i øvrigt hjemlede Forhøjelse af Lejen kan ikke opkræves, naar der fremskaffes Attest fra Sundhedsautoriteterne om, at Lejligheden ikke er ordentligt vedligeholdt.*
- c) *Det skal være tilladt, naar en Del af en Bolig er fremlejet, at foretage en vis Forhøjelse af Hovedlejen ud over den i Loven ellers hjemlede Forhøjelse.*

Med Hensyn til de Lejligheder, som ikke den 25. Juni 1926 i Medfør af de ovenfor omhandlede Bestemmelser er blevet »frik«, fastsætter Loven forskellige Bestemmelser til Beskyttelse af Lejerne; af disse kan fremhæves:

1. *Det er tilladt Domstolene at nægte at give Kendelse til Udsættelse af en Lejer, naar det paagældende Søgmaal skønnes at indeholde Haardhed eller Ubillighed, eller der ved at give Ejeren Ret til at faa Lejlighed i Besiddelse paaføres Lejeren særlig store Ulemper; dog skal det paases, at Nægtelsen af at afsige Kendelser ikke medfører større Ulemper for Ejeren end der vilde ramme Lejeren, hvis Kendelser blev givet.*
2. *Domstolene kan nedsætte Lejen, naar det ved Attest fra Sundhedsautoriteterne godtgøres, at Huset ikke er ordentligt vedligeholdt.*
3. *Til Hjælp for Domstolene i de under 1 omhandlede Sager kan der nedsættes særlige Nævn, hvis Mening Retten kan æske.*

Disse særlige Bestemmelser gælder til 1930.

Der har senere været fremsat Forslag til Ændringer i den foran beskrevne Lovgivning, navnlig om udvidet Beskyttelse mod Opsigelse af Personer af Arbejderklassen. Men den nu gennemførte Lov om Ændring i Opsigelsesbestemmelserne indeholder kun en ringe Indskrænkning i Ejers Ret til at faa Opsigelse godkendt, idet denne blot er blevet indskrænket til kun at gælde, naar det er Ejeren selv eller en Søn eller Datter over 18 Aar, der skal bebo Lejligheden.

2. Fremskaffelse af nye Boliger.

Ligesom i alle andre Lande har det ogsaa i England vist sig nødvendigt for Staten at træffe Foranstaltninger til Bolignødens Afhjælpning. Kort efter Verdenskrigens Afslutning blev der — i 1919 — vedtaget 2 Love, der skulde medvirke til Fremskaffelse af 500 000 nye Boliger, »Addison-Planen«. Ved disse Love blev det paalagt Kommunerne at gennemføre en til den lokale Bolignød svarende Byggevirkomhed, og Staten og Kommunen ydede Bidrag til Dækning af de med Byggevirkomheden forbundne Tab, Staten med $\frac{3}{4}$ af Tabet og Kommunen med $\frac{1}{4}$, dog saaledes, at saafremt Kommunens Andel kom til at overstige en i denne Anledning særligt paalagt Skat, skulde Staten bære ogsaa dette Tab. De offentlige Tilskud kan ydes dels direkte til Kommunerne, dels til Byggeforeninger og private.